

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 851: Bồ-Tát Sơ Tâm, Nếu Cho Rằng Có Pháp Thì Không Được Thọ Ký, Vô Pháp Mới Được Thọ Ký

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 072)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Bồ-tát sơ tâm, nếu cho rằng có pháp thì không được thọ ký, vô pháp mới được thọ ký.】

Đây là lời dạy mà các vị Bồ-tát sơ tâm chúng ta bắt buộc phải biết. Đã có pháp, thì Phật còn thọ ký gì cho quý vị nữa? Trong các buổi giảng trước đây tôi cũng từng nói qua, đặc biệt là đối với những người phát tâm đứng ra giảng kinh thuyết pháp, ngày ngày đọc tụng nghiên cứu, gom đầy một đầu Phật pháp, quý vị thử nghĩ xem, Phật có thọ ký cho quý vị không? Chứa đầy một đầu Phật pháp, đó gọi là một đồng rác, điều này cần phải biết, là sai lầm rồi! Phương pháp tôi dạy cho quý vị rất đặc biệt, dạy quý vị tâm phải thật thanh tịnh, thật trống rỗng, không có cái gì cả, đó mới là Phật pháp chân chính.

Thực ra phương pháp này có phải do tôi phát minh ra để dạy cho quý vị không? Không phải vậy. Là Thầy tôi truyền lại cho tôi. Tôi đã từng kể với quý vị, khi tôi cầu học ở Đài Trung, dưới pháp hội của Thầy Lý, nghe kinh suốt mười năm, Thầy Lý không cho phép tôi ghi chép. Là chuyện gì vậy? Nếu quý vị ghi chép, tức là quý vị “có pháp” rồi, quý vị “có” rồi. Thầy chính là muốn ngăn chặn tôi, không để cho tôi “có”, tôi nhận được lợi ích từ Thầy ở điểm này quá nhiều, Thầy không để cho tôi “có”. Nghe pháp là nghe cái gì? Là thực sự nghe hiểu, thấu hiểu ý nghĩa rồi, sau khi nghe hiểu, nếu quý vị muốn “phúc giảng” (giảng lại), quý vị thích giảng thế nào thì giảng thế đó, đều không giảng sai; nói dài, nói ngắn, nói sâu, nói cạn, thật tự tại! Trong tâm quý vị “có pháp” đem ra giảng thì sẽ không tự tại! Nó bị giới hạn trong khuôn khổ, không thể tùy ý; không có gì cả thì mới tùy ý, đây là sự thật. Tất nhiên sự thật này hiện tại quý vị chưa thể đạt được ngay, phải từ từ bồi dưỡng. Ví dụ lúc mới bắt đầu học giảng kinh, phải viết bài giảng, phải viết dàn ý, phải làm những việc này, về sau dần

dần phải giảm bớt đi. Công phu chân thực là phải thực sự thể hội được kinh nghĩa. Quý vị nghe kinh, tôi không biết quý vị đang chú tâm vào điều gì? Trước đây Thầy dạy tôi nghe kinh là phải nghe “giáo lý”, chính là nghe đạo lý được giảng trong kinh. Giáo lý có điểm gì tốt? Lý mà thông rồi, thì tất cả mọi thứ đều thông suốt. Kinh do chư Phật Như Lai nói ra chỉ có một chữ ‘Lý’, Thầy nói: Sau khi con có thể nắm bắt được giáo lý, con sẽ quán thông tất cả. Điều này chúng ta thường gọi là “đại khai viên giải”, so với “đại triệt đại ngộ” của Thiền tông không có gì khác biệt. Nếu không có năng lực này, đành phải lùi lại một bước, nghe “giáo nghĩa”. Nghe giáo nghĩa tuy không thể đại khai viên giải, nhưng những kinh điển mà có sự tương đồng với bộ kinh này quý vị đều có thể hiểu được. Nói cách khác, nghe một bộ kinh không thể chỉ hiểu một bộ. Vậy phải dạy như thế nào? Thầy dạy học trò, phải chọn học trò như thế nào? Học trò phải lanh lẹ, có thể suy một ra ba. Thầy dạy trò một bộ, trò liền thông suốt được nhiều bộ, như vậy mới dễ dạy. Dạy hai, ba bộ là hiểu hết toàn bộ, Thầy giáo sẽ không phí sức, sẽ rất tự tại. Dạy một thứ hiểu một thứ, thì ba tạng mười hai bộ kinh dạy mấy trăm năm cũng không xong, mệt chết người! Các bậc Thầy nói chung không thích học trò như vậy, học trò như vậy làm người ta quá mệt mỏi.

Đây chính là quý vị phải nghe giáo lý, phải nghe giáo nghĩa thì mới có đạo vị. Có như vậy, khi nghe rồi mới thực sự là học một cách linh hoạt, dùng một cách linh hoạt, tất cả đều là sống động, không có một chữ nào là chết cứng, máy móc. Quý vị mới biết được Phật pháp, kinh Phật có sự thú vị vô cùng tận, thế gian có thứ vui sướng nào, cũng không vui sướng bằng việc đọc kinh Phật, quý vị thực sự đã thọ hưởng được rồi. Nếu như quý vị không hiểu, kinh Phật càng niệm càng khổ, niệm thật là vất vả, làm sao vui sướng bằng việc đi chơi bên ngoài, đó là vì không hiểu! Thực sự nắm được đạo vị này rồi, mới biết được pháp vị vô cùng, pháp hỷ sung mãn, phải hiểu điều này, phải bồi dưỡng từ chỗ này. Thể hội phương pháp giảng dạy này là một cách tốt nhất, nhưng nó cũng phải có điều kiện, điều kiện là gì? Tâm thanh tịnh, chân thành. Nói tóm lại một câu, vọng tưởng ít, chấp trước ít thì mới có thể nhập môn. Người vọng tưởng nhiều, người chấp trước rất nặng, chẳng hạn như chấp trước rất nặng về lợi hại được mất, thì rất khó lĩnh ngộ, phương pháp này đối với họ không có hiệu quả. Xem nhẹ danh lợi, vọng tưởng ít, tâm địa thanh tịnh, dùng tâm chân thành để học tập, thì được! Chỉ cần có đủ điều kiện này, thì có thể đi vào từ cửa này, đi vào từ cửa này rất nhanh chóng!

Huấn luyện giảng kinh, phương pháp này chính là “phúc giảng”, phương pháp này là cách thức cổ xưa mà Trung Quốc đã dùng từ hàng ngàn năm nay. Hôm nay trong hai giờ đồng hồ, quý vị ở đây nghe đoạn kinh văn này, sau khi nghe xong, cũng không cần đi chuẩn bị, cũng không cần suy nghĩ, đến sáng ngày mai, quý vị đem đoạn kinh văn này giảng lại một lần cho mọi người nghe, đây gọi là phúc giảng, giảng được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Ở đây tôi giảng hai giờ, quý vị có thể giảng mười phút, hai mươi phút đều được, nhưng tuyệt đối không được đem tư duy của mình đặt vào trong đó, đó là gì? Đó là đệ lục ý thức. Cứ như vậy càng giảng càng thuần thục, quý vị bắt đầu có thể từ mười phút, từ từ tăng lên mười lăm phút, hai mươi phút, dần dần tiến bộ. Lần trước, Cư sĩ Thái đến từ Malaysia, lúc anh ấy còn đang đi học tôi đã biết anh ấy, tham gia Tọa đàm Từ Quang ở Đài Trung của chúng tôi, họ là những học trò lâu năm nhất. Tọa đàm Từ Quang, Thầy Lý đã biên soạn cho họ tài liệu “Phật Học Thập Tứ Giảng”, chính là biên soạn cho các học trò của Thầy, lúc đó Thầy Lý giảng một tờ biểu giải mất một giờ đồng hồ. Giảng xong, đích thân tôi gọi những học trò này đến bảo: “Các anh đến phúc giảng đi”. Họ giảng mất bao nhiêu thời gian? Năm phút. Thầy Lý giảng một giờ, họ nhận được tài liệu, chỉ năm phút là giảng xong rồi. Huấn luyện bằng phương pháp này, rèn luyện đến bây giờ cũng rất khá, anh ấy đi giảng kinh khắp nơi tại Malaysia. Điều này chứng minh rằng, phương pháp của người xưa và phương pháp của người thời nay không giống nhau. Nhưng phương pháp của người xưa quả thực đòi hỏi bản thân phải có điều kiện, không có điều kiện thì khó rồi. Có thể nói những người thuộc hàng thượng căn lợi trí, thì được! Rất dễ đắc lực; còn hàng căn tánh trung hạ thì hết cách, không thể huấn luyện được. Hiện nay chúng ta có băng ghi âm, băng ghi hình, có thể nghe đi nghe lại, nghe không ngừng; nói cách khác, người có căn tánh trung hạ cũng đều có thể thâm nhập được. Tại sao vậy? Vì quý vị nghe số lần nhiều. Thời đó chúng tôi nghe kinh chỉ nghe một lần, không có lần thứ hai, một lần mà không thể làm rõ được ý nghĩa, thì quý vị đành chịu. Hơn nữa, Thầy giảng kinh không lặp lại, không được hỏi, “Đoạn này con nghe chưa rõ, thưa Thầy, câu này Thầy giảng lại cho con một chút được không”, Thầy sẽ tát cho quý vị vài bạt tai, và không giảng cho quý vị nghe. Tại sao đánh đòn quý vị mà không giảng cho quý vị? Đánh quý vị rồi giảng cho quý vị, quý vị sẽ sinh tâm lười biếng, lần sau không nghe hiểu, cùng lắm chịu đòn một chút là vẫn có thể nghe được. Đánh mà không giảng cho quý vị, thì quý vị sẽ hết bề trông mong. Cho nên khi quý vị nghe thì không thể không tập trung toàn bộ tinh thần, điều

Thầy yêu cầu chính là cái này, tuyệt đối không được khởi một vọng tưởng nào, phải tập trung toàn bộ tinh thần.

Cái “vô đắc” này, phải biết rằng vô đắc mới là chân chính đắc, duy chỉ có tâm địa thanh tịnh mới có thể thể hội được. Tại sao những điều Phật Bồ-tát giảng, chúng ta không có cách nào thể hội? Vì vọng tưởng, phân biệt, tạp niệm, chấp trước của chúng ta quá nhiều, che chướng mắt rồi. Thực ra những điều Phật giảng, toàn là những thứ vốn có đầy đủ trong tâm thanh tịnh của chúng ta, làm sao lại không hiểu chứ? Không phải từ bên ngoài đến, mà là vốn dĩ đầy đủ. Phật giảng “Kinh Kim Cang” là giảng “Kinh Kim Cang” của tự tánh chúng ta, dùng “Kinh Kim Cang” trong tự tánh của Ngài để dẫn dắt Kim Cang Bát Nhã trong tự tánh của chúng ta ra, Kim Cang Bát Nhã của chúng ta và Kim Cang Bát Nhã của Thế Tôn giống hệt nhau, không có gì khác biệt, đây chính là quý vị thực sự thành tựu rồi. Mục đích chân thật của việc Phật giảng kinh là ở chỗ này. Đây là điều chúng ta cần phải hiểu, sau đó mới biết được, nên học tập như thế nào. Có pháp thì sẽ không thọ ký cho quý vị, nhất định đến lúc vô pháp mới thọ ký cho quý vị. Vô pháp là gì? Là tâm thanh tịnh của quý vị hiện tiền. Tâm thanh tịnh không thể hiện tiền, thì sẽ không thuyết giảng cho quý vị.

Ở chỗ này, còn có một sự việc tôi xin nói thêm cho chư vị biết. Trong cửa Phật quả thật có cảm ứng, nếu tâm thanh tịnh của chính chúng ta chưa hiện tiền, mà thường xuyên nhìn thấy Phật Bồ-tát, nhìn thấy ánh sáng, nhìn thấy thụy tướng, quý vị thử nghĩ xem, đó là thật hay là giả? Đó là yêu ma quỷ quái, biến hóa thành hình dáng của Phật Bồ-tát để dụ dỗ quý vị, lừa gạt quý vị. Quý vị vừa thấy thì mừng rỡ khôn xiết, cho rằng ta nhìn thấy Phật rồi, công phu của ta thật không tồi, các người đều không bằng ta, thế là phát cuồng rồi. Khi nào Phật Bồ-tát mới thị hiện cho quý vị xem? Khi trong tâm quý vị rỗng rang như không có chuyện gì, thực sự thanh tịnh rồi, thì sẽ nhìn thấy thụy tướng, nhìn thấy thụy tướng cũng vẫn như như bất động, “bất thủ u tướng, như như bất động” (không chấp vào tướng, như như bất động). Đó là sự thật, quý vị thực sự đã nhìn thấy Phật Bồ-tát rồi. Nếu như vừa nhìn thấy, trong tâm liền khởi tâm hoan hỷ, khởi sinh vọng niệm, lại còn đi rêu rao khắp nơi, khoe khoang ta đây tài ba, thì đó là quý vị đã gặp yêu ma quỷ quái, chứ không phải gặp Phật Bồ-tát. Cũng cùng một đạo lý, tâm quý vị không thanh tịnh, Phật Bồ-tát sẽ không đến, tâm không thanh tịnh, thì nhìn thấy Phật Bồ-tát thấy đều là yêu ma quỷ quái, trong “Kinh Lăng Nghiêm” có nói đến “Ngũ thập chủng ám ma” (Năm mươi loại ám ma), không thể nào phòng bị cho hết. Hiểu được nguyên lý này, chúng ta liền biết được,

trong tâm chúng ta vẫn còn vọng niệm, vẫn còn phân biệt chấp trước, nếu nhìn thấy những hiện tượng này, trong tâm mình liền tự biết rõ, đây là ma đến dụ dỗ, mình không mắc bẫy của nó. Hiện nay đồ giả quá nhiều, hàng hóa bên ngoài có hàng nhái, trong cửa Phật cũng có hiện tượng giả mạo, người chết thiêu ra xá-lợi, xá-lợi cũng có thể bị làm giả, làm nhái; lưu lại nhục thân, nhục thân cũng có trường hợp làm giả. Cho nên yêu ma quỷ quái thần thông quảng đại, đừng cho rằng nhìn thấy những thứ này là tài ba xuất chúng, chưa chắc đã là thật. Nhất định phải xem thụy tướng của người đó, có tương ứng với công phu tu hành lúc sinh tiền của họ hay không, nếu tương ứng, là thật; không tương ứng, thì không thể dựa dẫm vào được. Xá-lợi thoát nhìn thì rất đẹp, nhưng quý vị lấy búa sắt gõ một cái mà vỡ vụn, thì đó là giả. Tất nhiên, người ta sẽ không đi gõ, vậy thì thật giả khó phân biệt, thực ra cứ thử một cái là biết ngay. Trước đây khi Lão pháp sư Đàm Hư viên tịch ở Hồng Kông, thiêu ra được xá-lợi, có người ngoại quốc không tin, lấy búa sắt ra đập, cái búa sắt kia bị lõm xuống, xá-lợi vẫn còn nguyên vẹn, lúc đó mọi người mới bái phục, đó mới là thật, tuyệt đối đập không vỡ. Đây đều là những kiến thức Phật học thông thường, thế nhưng xã hội hiện nay vô cùng hỗn loạn, tà chánh, thật giả chúng ta bắt buộc phải có năng lực phân biệt, thì mới không đến nỗi bị thiệt thòi, mắc lừa.